

ת"פ 33515/03/14 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד עמוס חסון, ויטלי איסייב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 33515-03-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' חסון ואח'
בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
14 יולי 2015

המאשימה
נגד
הנאשמים
פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
1. עמוס חסון
2. ויטלי איסייב

נוכחים:

ב"כ המאשימה הגב' חן זערור (מתמחה)

ב"כ הנאשם 1 עו"ד קוסטה

ב"כ הנאשם 2 עו"ד לאליאן

הנאשמים התייצבו

מתורגמנית לשפה הרוסית

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

שני הנאשמים הודו במסגרת הסדרי טיעון והודיתם נרשמה.

הסדר הטיעון בעניינו של נאשם 1 התגבש ערב תחילת שמיעת ההוכחות, וכלל תיקון של כתב האישום, רישום הודיה, שליחה לתסקיר שיבחן גם את שאלת ההמנעות מהרשעה, כשעמדת המאשימה היא להרשעה, והסכמות עונשיות

עמוד 1

סגורות, ככל שבית המשפט יקבע כי יש מקום להרשעה. הסדר הטיעון בעניינו של נאשם 2 התגבש לאחר שמיעת חלק מהראיות, כלל אף הוא תיקון של כתב האישום. פרטי ההסדר דומים מאד, זולת העובדה שבמקרה של הרשעה המאשימה מגבילה עצמה בטיעוניה והסנגור חופשי בטיעוניה.

בהתאם לעובדות כתבי האישום המתוקנים הודו הנאשמים בכך שנאשם 1, עמוס חסון, שימש כמנהל עבודה מטעם חברת סיוון באתר הבניה של בניין רב קומות בו התרחשה התאונה. נאשם 2, ויטלי איסייב, ביצע באתר עבודות עבור חברת קשת מעקות והיה אמון על התקנת מעקות במרפסות באתר.

התאונה המצערת התרחשה ביום 14.3.12. נאשם 2 הגיע לאתר העבודה עם הנפגע, טיגבו מלדה, מתוך כוונה לפרק מעקות לשם הגבהתם. נאשם 2 הורה לנפגע לגשת לקומה החמישית לצורך המשך ביצוע עבודות במעקות. הנפגע ניגש למעשה מיוזמתו לאחת המרפסות, והחל לפרק את המעקה מצידו השמאלי, המעקה ניתק מהקיר, והנפגע שלא היה מאובטח, נפל 15 מטר אל קומת החניון באתר. כתוצאה מהנפילה היה הנפגע מאושפז בביה"ח במשך 6 שבועות, סבל משברים בגפיים וחבלות בפנים ובשיניים, עבר ניתוחים והליכים טיפוליים, ונזקק לפיזיותרפיה במשך 3 חודשים.

זה המקום להעיר, כי העובדה שנאשם 2 הורה לנפגע לגשת לקומה החמישית, ולמעשה לא הורה לו להתחיל בעבודה מופיעה בנוסחו המתוקן של כתב האישום, ואילו העובדה שהנפגע מיוזמתו ניגש למרפסת מבלי לחכות לנאשם 2 והחל לעבוד, אינה נזכרת בנוסח המתוקן. עם זאת, במהלך הטיעונים לעונש הבהיר ב"כ המאשימה בהגנותו כי אין הוא רואה בנתון זה משום חריגה מנוסחו של כתב האישום, וכי התיקון של כתב האישום מכיל בתוכם גם את הנתון האחרון בהתאמה לדברי נאשם 2 בפני קצינת המבחן. משכך, מצאתי לנכון בתיאור העובדות להתייחס לעובדה זו כאל עובדה שאינה במחלוקת.

רשלנותו של נאשם 1, כמנהל העבודה, התבטאה באי מתן תשומת לב לבטיחותו של אדם, בכך שלא דאג לשימוש בצידוד מגן למניעת נפילה, ולא השגיח על שימוש בצידוד כגון רתמת בטיחות וקסדה, לא העביר הדרכה לנפגע בדבר סיכונים במקום עבודה ובעיקר בעבודה בגובה ולא מסר תמצית מידע בנושאים אלה.

רשלנותו של נאשם 2, כמבצע העבודה וכמעסיקו של הנפגע, התבטאה באי מתן תשומת לב לבטיחותו של אדם, בין השאר בכך שלא דאג לשימוש בצידוד מגן למניעת נפילה, לא סיפק צידוד מגן מתאים לעבודה בגובה ולא השגיח שהנפגע משתמש בצידוד כגון רתמת בטיחות וקסדה, לא הדריך את הנפגע בדבר כלל הסיכונים במקום העבודה, לא מסר תמצית מידע ולא ניהל פנקס הדרכת בטיחות.

שני הנאשמים הודו בחבלה ברשלנות, עבירה על סעיף 341 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

תסקיר שירות מבחן בעניין נאשם 1

מתסקיר שירות המבחן עלה כי הנאשם כבן 46, נשוי ואב ל 4 ילדים. הנאשם סיים שירות צבאי מלא ומשרת במילואים כיום. הנאשם ללא עבר פלילי וזוהי הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק. אשר לעבירות נושא תיק זה, תיאר כי החל לעבוד בחברת סיוון, תחילה בתפקיד אחראי בטיחות ובהמשך קודם לתפקיד מנהל התפעול. הוא מסר כי היה נוכח באתר הבנייה בעת המקרה אולם בבנין הסמוך לזה בו ארעה התאונה, וכי קבלן העבודה שלח את אחד מפועליו לביצוע משימה לפני שקיבל ממנו את ההדרכה הנדרשת עובר לתחילת ביצועה. לדבריו, מששמע על התאונה עשה כל שביכולתו בכדי לספק לנפגע מענה רפואי והביע את צער הרב על מעורבותו בתאונה. הוא נטל אחריות מלאה על המקרה מתוקף תפקידו כאחראי בטיחות וציין כי הוא מודע לכך כי היה עליו לנקוט בפעולות זהירות יתרות כדי למנוע גרימת נזק לאחר, וכי כך נוהג מאז המקרה. הנאשם הביע אמפתיה כלפי הנפגע ומסר כי עקב אחר הליך שיקומו, והביע חרטה על כך שלא מנע את התאונה. עוד סיפר כי לאחרונה פנה לטיפול פסיכולוגי, בין היתר בכדי להתמודד עם התאונה. שירות המבחן התרשם מחיוביות הנאשם ומאורח חייו הנורמטיבי, מלקיחת האחריות וההכרה בטעויות. כגורם סיכון ציין שירות המבחן את העובדה שלא מילא הנאשם את תפקידו כאחראי בטיחות כנדרש. לענין ההרשעה הביע הנאשם חששו כי עלול להיות מפוטר ממקום עבודתו בהתאם למכתב שהציג מטעם חברת סיוון וזאת בשל עבודתה מול חברות ציבוריות. הוא מסר כי פיטוריו יפגעו קשות בפרנסת משפחתו. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם. לענין הענישה המליץ על ביצוע עבודות של"צ בהיקף נרחב של 250 שעות שיהוו ענישה קונקרטי בעלת מימד חברתי.

תסקיר שירות מבחן בעניין נאשם 2

מתסקיר שירות המבחן בעניינו עלה כי הנאשם כבן 48, יליד רוסיה, עלה לארץ בשנת 2002. אב ל- 4 ילדים משתי מערכות יחסים. מאז עלייתו ארצה שמר על יציבות תעסוקתית וכיום הוא בעל עסק עצמאי ועובד כקבלן התקנות של מעקות עבור חברת קשת מעקות בפרויקטים שונים ברחבי הארץ. מטעם חברת קשת מעקות בה עובד כקבלן הציג מכתב המונה את מידותיו הטובות. צוין כי עברו הפלילי של הנאשם נקי ואין לחובתו תיקים פתוחים, ומדובר בארוע ראשון ויחיד. בהתייחסו לאישום, מסר כי ביקש מהנפגע להמתין לו על מנת שיבצעו את העבודה יחד, והביע צער על הפגיעה שנגרמה לו. הוא מסר כי דאג למצבו של הנפגע וביקר אותו מס' פעמים בבית החולים, וכן הציג אסמכתא להפקדת סך הפיצוי שנקבע בהסדר הטיעון. לדבריו, הפיק לקחים מהמקרה וכיום מתנהל במהלך עבודתו תוך גילוי אחריות רבה יותר. הוא הביע את חששו מהשלכות הרשעתו על עתידו המקצועי והביע נכונות לביצוע עבודות של"צ. שירות המבחן התרשם מאורח החיים הנורמטיבי של הנאשם, היעדרם של קווים עברייניים באישיותו, יכולת הסתגלותו למסגרות והעובדה ששמר על רצף ויציבות תעסוקתית במהלך חייו. כמו כן התרשם שירות המבחן מהאמפתיה הכנה שחש כלפי הנפגע ומתחושת האשמה שחש, ומכך שההליך הפלילי מהווה עבורו גורם מרתיע ומשמעותי. שירות המבחן קבע כי הסיכוי להישנות ביצוע העבירות על ידי הנאשם בעתיד הוא נמוך, ועל רקע המקובץ לעיל המליץ להימנע מהרשעתו ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 180 שעות.

טיעוני הצדדים ודברי הנאשמים

ב"כ המאשימה הגיש לבית המשפט חוות הדעת הרפואית בעניינו של המתלונן (תע/1) המפרטת את הפגיעות הקשות שנגרמו לו, ביניהן שברים בלסתות ובעצמות הפנים, איבוד שיניים ושברים בגפיים. חוות הדעת מתארת את הליך השיקום שעבר שכלל בסופו של דבר 142 ימי אשפוז. כמו כן פורטה בחוות הדעת המשך ההתערבות הטיפולית לה יהיה זקוק המתלונן בעתיד, אשר עלותה עשויה להגיע למאות אלפי שקלים. בנוסף לכך הוגש דו"ח סיכום מחלה בעניינו של המתלונן (תע/2). ב"כ המאשימה ציין את חומרת העבירה ואת הנזקים שנגרמו כתוצאה ממנה, אשר בנקל יכלו להיות

קטלניים. עוד ציין כי כ רשלנות הנאשמים התבטאה בהפרות שונות של נהלי בטיחות.

אשר לשאלת ההרשעה טען ב"כ המאשימה לאינטרס הציבורי החשוב שבהרשעה בעבירות מסוג זה, ועמד על הצורך בהרשעה כדי להבטיח הקפדה מלאה על קיום הוראות הבטיחות שמטרתן להגן את אוכלוסיית פועלי הבנייה. כמו כן טען כי לא הוכחה פגיעה קונקרטי וודאית שתיגרם לתעסוקת הנאשמים אם יורשעו. על כן, עתר ב"כ המאשימה להרשעת שני הנאשמים. לעניין העונש נוכח הנסיבות המקלות, ביקש לגזור עליהם עונש מאסר על תנאי וקנס, לצד הפיצוי המוסכם שהופקד על ידם.

ב"כ נאשם 1 ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו עונש של"צ. אשר לפגיעה בתעסוקת נאשם 1 הוגש מסמך מטעם חברת סיון (נע/1) ממנו עולה כי זו תשקול את המשך העסקתו בשורותיה אם יורשע וזאת הן נוכח עבודתה מול גופים ציבוריים והן בשל העובדה כי היא רואה טעם לפגם בהעסקת עובד בכיר אשר הורשע בפלילים באופן העשוי להוביל לפיטוריו. הסנגור טען כי תוכנו של המכתב ברור וכי הוא מציג מידת וודאות קרובה לנזק קונקרטי לתעסוקת הנאשם בהתאם למבחני הפסיקה. עוד נטען כי ההתנהגות הרשלנית נושא כתב האישום אינה משקפת את נורמות ההתנהגות של הנאשם. הסנגור הפנה לתסקיר שירות המבחן וביקש לשקול את האדם הקונקרטי העומד לדין, מעבר לאופי העבירה בה הורשע.

ב"כ נאשם 2 ביקש אף הוא לאמץ את המלצת שירות המבחן. הוא פירט את הפגיעה החמורה העלולה להיגרם לנאשם אם יורשע, וציין בהקשר זה תביעה אזרחית המתנהלת נגדו תוך שעמד על ההשלכות הקשות של הרשעה על ההליך האזרחי. ב"כ הנאשם ביקש אורכה והציג מכתב מטעם חברת קשת מעקות המעסיקה את הנאשם כעובד קבלן, בו צוין כי מרבית החברות עמן היא עובדת לא מעסיקות קבלנים שהורשעו בפלילים שכן לכך השפעה על עלויות הביטוח, והנושא יכול לפגוע באופן משמעותי בפרנסתו, שכן לא ניתן יהיה להעסיקו בפרויקטים הללו. כמו כן הציג מסמך מיועץ המס של הנאשם לפיו הוא עובד כקבלן משנה בקשת בלבד. הודגש כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי וללא עבר פלילי וכי הוא הפיק לקחים מהאירוע. אשר לנסיבות ביצוע העבירה נטען כי הנאשם מילא את תפקידו בחברה לצד עשרות קבלנים נוספים, כך שהוא מהווה את "החוליה האחרונה והחלשה" בשרשרת משלא היה בעל האמצעים למנוע התרחשות התאונה.

נאשם הביע בפניו 1 צער על המקרה וביקש להתחשב בו באופן שלא תיפגע פרנסתו ותיאר בפניו את דברי מעסיקיו כי הרשתו תוביל לבחינה מחדשת של העסקתו בחברה.

נאשם 2 ציין כי הוא מצר על אשר קרה וביקש את התחשבות בימ"ש בכל הנוגע לקביעות בעטיין עלול לאבד את מקום עבודתו.

דין והכרעה

העתירה להמנע מהרשעה

ההלכות הנוגעות לביטול הרשעה או המנעות ממנה ידועות והותוו בהלכת כתב. בית המשפט מוסמך להימנע מהרשעה או לבטלה, באותם מקרים חריגים בהם אין הלימה בין חומרת העבירה בהתאם לנסיבותיה הקונקרטיות ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי, לבין ההשלכות שיש להרשעה על הנאשם, אופק חייו ושיקומו.

בגדר השיקולים שיש לשקול, אם כן, יש ליתן את הדעת לחומרת המעשים ונסיבותיהם, מעמדו של הנאשם, חלקו בביצוע המעשים ותוצאות המעשים. בנוסף, יש לבחון את הרקע למעשים, האם מדובר במעידה חד פעמית ומהי סבירות הישנות המעשים. בהקשר זה יש משמעות לנטילת האחריות. ככל שמדובר בבגיר נדרש מארג שיקולים נכבד ביותר ונסיבות מיוחדות כדי שתשקל עתירה לביטול הרשעה. לצד שיקולים אלה, יש לבחון את השפעת ההרשעה על אופק חייו הנוכחי והעתיד של הנאשם, ועל תפקודו הנורמטיבי בחברה בעיקר במישור הכלכלי - תעסוקתי. בהקשר זה נקבע כי נדרשות ראיות קונקרטיות ממשיות ומוכחות לפגיעה בעיסוקים בהווה ובעתיד, ואין די בחשש כללי וערטילאי ואף לא בוודאות קרובה לפגיעה.

הצדדים הפנו את בית המשפט לפסקי דין העוסקים בעבירות זהות או דומות, התואמים את השקפתם. בחינה של פסקי הדין אליהם הפנו הצדדים וכן של פסיקה נוספת מעלה כי ניתן להציג מקרים בהם העבירה חמורה יותר ובית המשפט מצא לנכון להימנע מהרשעה, וניתן להציג מקרים הפוכים.

כך, לדוגמה, הפנתה המאשימה לרע"פ 4399/99 **זילברשטיין נ' מדינת ישראל**, אשר דחה את ערעור המבקשת על הרשעתה בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות בהפעלת דוכן שעשועים תוך שימוש בחומר דליק, אשר נשפך בשוגג על קטין, גרם לו לכוויות והוא נזקק למספר ניתוחים. מדובר בעבירה חמורה מזו שלפניו ובנפגע שהוא קטין.

ת"פ 7775-06 (שלום ת"א) **מדינת ישראל נ' שמש**, בו הורשע נאשם בגרימת חבלה ברשלנות לאחר ששימש כמהנדס בטיחות בהצגה, ושיערה של המתלוננת נתפס בבמה וגרם לה לפגיעה קשה. בית המשפט לא שוכנע כי הרשעת הנאשם תוביל לפגיעה קשה בעתידו המקצועי, וקבע כי הרשעה במקרים כגון אלו מטרתה הרתעת הרבים מהתעלמות ממצבי סיכון מצד בעלי מקצוע.

ההגנה מצידה הפנתה לעפ"ג 25795-01-15 **מרקוס נ' מדינת ישראל**, בו נדון המערער בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות לאחר שירה בשוגג במתלונן וגרם לפציעתו, וזאת במסגרת תפקידו ומכוח היתר שקיבל מרשות הטבע והגנים, לאחר שלא הודיע לרכז הביטחון על נוכחותו במקום במועד הרלוונטי, כפי שהיה צריך לעשות. בית המשפט ביטל את הרשעת המערער נוכח מסמכים שהוצגו לעיונו מהם עולה כי קיימת מידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעתו, וכי הרשעה פלילית תמנע ממנו לפרנס את משפחתו, והוטלו עליו 140 שעות של"צ.

אני מוצאת לנכון להפנות לפסקי דין נוספים בנוגע לחבלה רשלנית או עבירות דומות, בראשונים נמנעו ביהמ"ש מהרשעה:

ת"פ (ת"א) 1457/02 **מדינת ישראל נ' אריאל**, בו נמנע ביהמ"ש מהרשעת נאשמים אשר עבדו במכון התקנים,

בעבירה של חבלה ברשלנות, בכך שהתרשלו משלא ווידאו שהעבודה במעבדה עליה היו אמונים מתוקף תפקידם מבוצעת באופן אינו מסכן אחרים, נמנעו מלספק ציוד מגן ולא ניהלו כנדרש את נהלי הבטיחות הכתובים. כתוצאה מכך נגרם פיצוץ במעבדה ולנפגע נגרמו פגיעות בדרגה שנייה. בית המשפט נמנע מהרשעתם על אף שלא יפוטרו אם יורשעו, וזאת לאור מעמדם המקצועי במקום עבודתם, תקופת עבודתם הרציפה, הפגיעה החמורה בסיכוייהם להתקדם לתפקיד בכיר יותר במקום העבודה. בית המשפט הטיל עליהם עבודות של"צ לתקופות משמעותיות.

ת"פ (י-ם) 5203/06 **מדינת ישראל נ' זורבין**, בוטלה הרשעת הנאשמים בקשר לעבירות של חבלה ברשלנות לצד עבירות נוספות לפי פקודת הבטיחות ותקנות הבטיחות. הנאשמים ביצעו עבודות בנייה על אף שלא הוסמכו כמנהלי עבודה ומבלי שהועברה למפקח האזורי הודעה על תחילת ביצוע העבודות, והמתלונן, אשר עבד על גג מבנה בגובה של כעשרה מטרים ללא ציוד מגן, נפל בעת פירוק המעקה מגג הבניין ונפצע. הוטל על כל אחד מהם של"צ בהיקף נרחב של 400 שעות.

ת"פ (נתניה) 44902-09-12 **מדינת ישראל נ' זיבי**, נמנע בית המשפט מהרשעה בעבירה של חבלה ברשלנות, נאשם אשר שמש כאחראי בטיחות במלון, הנחה להתקין וילונות שמנעו מאורחי המלון לראות כי קיים הפרש גבהים, דבר שגרם לנפילת הנפגעת ונחיתתה על רצפת מרתף, תוך גרימת חבלה בראשה שחייבה אשפוז וניתוח. בית המשפט הכיר בפגיעה האפשרית בתעסוקת הנאשם אם יורשע, וכן נתן משקל ללקיחת האחריות, להיותו אדם נורמטיבי ולפעולות הממשיות שביצע במסגרת עבודתו במלון בכדי למנוע התרחשותם של מקרים דומים. הוטלו עליו ביצוע עבודות של"צ בהיקף של 150 שעות.

בפסקי דין אחרים הורשעו הנאשמים:

ע"פ 24277-10-14 **זמלין נ' מדינת ישראל**, ההרשעה נותרה על כנה, בעבירה של אי גידור משטח עבודה, פיגום בגובה 9 מטר ממנו נפל הנפגע.

ת"פ (י-ם) 1014/05 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ**, לא בוטלה הרשעה של מטפלת בתינוק שגרמה ברשלנות לנפילתו ממשטח ההחלתה.

ת"פ (נצ'') 5114-10-11 **מדינת ישראל נ' איברגימוב**, נותרה על כנה הרשעה בחבלה ברשלנות של מי שהשעין סורג ברזל אל קיר חנותו והסורג נפל ופגע בפעוטה.

סקירת פסקי הדין מצביעה על כך שההחלטה אם להמנע מהרשעה אם לאו בעבירות של רשלנות הגורמות חבלה, היא תלויה עובדות ונסיבות קונקרטיות של אותו מקרה ושלו בלבד. לפיכך אפנה לבחינת הנתונים שבפניי.

אקדים ואבהיר כי לאחר ששוכנעתי שהרשעת הנאשמים תסב להם פגיעה קונקרטית ברורה, הגעתי למסקנה כי המקרה

שלפניי בשקלול כל הנתונים מאפשר את סיומו ללא הרשעה, בשל הטעמים שאפרט להלן.

בבוחני את השיקול הראשון של חומרת המעשים, אני נדרשת גם למאפייני העבירה וגם למעשים עצמם.

לעניין מאפייני העבירה, מדובר בעבירה תוצאתית שהיסוד הנפשי שבה הוא רשלנות, היינו אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות, כשאדם מן הישוב יכול היה בנסיבות העניין להיות מודע לכך. מעשי רשלנות שתוצאתם חבלה הם מגוונים ונבדלים זה מזה במהות המעשה, דרגת הרשלנות, ותוצאות המעשה.

אשר למהות המעשה, מדובר בעבודה באתר בנייה בבניין רב קומות, כשהעבודה רובה ככולה מתבצעת בגובה, כך שהסיכונים הכרוכים בעבודה בגובה הם חלק בלתי נפרד מאופי העבודה וטבועים בה. העבודה כוללת ביצוע פעולות של התקנת מעקות במרפסות פתוחות שיש בהן מעקות זמניים, והסיכון הוא ממשי.

הארוע ארע במרפסת הקומה החמישית בגובה 15 מטר מהקרקע. האמצעים שהיו מפחיתים מן הסיכון שבעבודה בגובה במרפסת, הם אמצעים פשוטים, זמינים וזולים, בראש ובראשונה הקפדה על שימוש באמצעי מגן, ובעיקר רתמת בטיחות וקסדה, וכן מתן הדרכה בדבר סיכונים, ולא הוברר מדוע לא ננקטו אמצעים אלה. מבלי למעט מן האמור, אינני מתעלמת מן העובדה שהמעקה הזמני במרפסת, שלנאשם 2 לא היה קשר להתקנתו (ע' 15), לא היה מותקן כפי שנדרש, ועל כך אין מחלוקת בין הצדדים. לא למותר לציין שאילו היה מותקן מעקה זמני, סיכוני הנפילה היו פוחתים באופן משמעותי, כשחוקר מטעם משרד הכלכלה ציין בפרק המסקנות של חוות דעתו שהתאונה נגרמה "עקב חוסר במעקה זמני מתאים או לחילופין בצידוד מגן למניעת נפילה" (ת/11 סעיף 6.7 ס"ק 2).

לעניין אופי האחריות והיקפה, נאשם 1 הוא מנהל העבודה באתר, ומעמדו זה מחייב אותו בהקפדה יתרה על נהלי הבטיחות, בהתחשב בכך שחלק נכבד מהעבודה הוא בגובה. נאשם 1 שנכח בעת התאונה באתר העבודה, אך לא בבניין עצמו, לא וידא כי נהלי הבטיחות מיושמים כפי שדורש זאת תפקידו ולא הטמיע את ההנחיות שכל עובד באתר יעבור דרכו ויקבל הדרכה.

אשר לנאשם 2, מדובר במבצע העבודה בעצמו ובאמצעות עובד מטעמו, איש מקצוע בעל ניסיון, שנכח במקום ממש, שלח את הנפגע לקומה החמישית, ואף אם לא ציפה שהנפגע ייגש בלעדיו למרפסת, ואף שלא ידע כי המעקה הזמני שלא הותקן על ידו לא תקין, הוא כן היה מודע לסיכון הנובע מגובה העבודה ומהעובדה שהעבודה מתבצעת במרפסת שהגישה אליה אינה מוגבלת, והיה מודע לכך שהנפגע לא קיבל הדרכה בהתאם לדרישות הדין ולא קיבל ציוד מגן.

לעניין רף הרשלנות ומידת החומרה של המעשים, רף הרשלנות מושפע מהיקף ההתנהגות הרשלנית, אופיה, משכה, נתוניו של הגורם עליו נדרשה השגחה, יכולת המניעה של התאונה, התערבות גורמים נוספים ועוד. לאחר שבחנתי את מכלול מרכיבי הרשלנות, מן העבר האחד, אי ההקפדה על מתן הדרכה והעובדה שהארוע היה יכול להמנע באמצעים פשוטים, ומנגד משך הארוע הקצר, הפגיעה בנפגע יחיד בגיר, העובדה שהנפגע לא התבקש להתחיל בביצוע העבודה אלא רק לרדת לקומה החמישית, ואי תקינות המעקה הזמני שלא הותקן על ידי נאשם 2, וכן לקחתי בחשבון את

העובדה שלא נטען בכתב האישום להתנהלות רשלנית שיטתית של מי מהנאשמים באתר העבודה או באופן מתמשך כלפי אותו נפגע או בכלל, הגעתי למסקנה כי מדובר ברשלנות בדרגה שאינה עולה על בינונית.

אשר לתוצאות המעשה, מדובר בתוצאות קשות, של פגיעה מורכבת שחייבה אשפוז ממושך, ניתוח וטיפול רפואי, עם נזקים מתמשכים בעלויות ניכרות (תע/1, תע/2).

בנסיבות המתוארות האינטרס הציבורי תומך בקביעת אחריות פלילית, ויש חשיבות להטמעת כללי הבטיחות בעבודה ולהרתעה מפני התעלמות מהם או זלזול בהם או ויתור עליהם, כשהתוצאות הן קשות והנזק לנפגע משמעותי כל כך.

היות שחומרת המעשים והאינטרס הציבורי תומכים בהרשעה, והיות שעסקינן בבגירים, הרי שנדרשות נסיבות ממשיות של פגיעה באופק החיים ובשיקום כדי לשקול תוצאה של המנעות מהרשעה. לאחר קבלת הבהרות הגעתי למסקנה כי נסיבות כאלה מתקיימות.

אשר לפגיעה בתעסוקת הנאשמים, כדי לשכנע את ביהמ"ש בדבר קיומו של נזק קונקרטי, נדרשת הנחת תשתית ראייתית לפגיעה קונקרטית בהיקף משמעותי ונכבד, שיש בה הכבדה ניכרת על העיסוק והשיקום, ואין די בטענה לודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. כמו כן, אין די בכך שהנזק הקונקרטי המוכח הוא בקשר לנגזרת שאינה משמעותית מכלל עיסוקו של אדם (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל).

בחינת האסמכתאות מצביעה כי הנאשמים עמדו בנטל המוטל עליהם.

מטעמו של נאשם 1 הוצג מכתב ממעסיקתו סיוון, חברה בה הוא עובד בתפקיד בכיר שנים ארוכות, לפיו מדובר בחברה ציבורית שרוב עיסוקה מול גורמים ציבוריים, כשהעסקת עובד בחברה בתפקיד בכיר כתפקידו של הנאשם 1 עלולה לגרום בעיה מול מזמיני העבודה, וכן בעיה תדמיתית לחברת סיוון בהעסקת עובד בכיר שהורשע בפלילים. משכך, הובהר כי יש אפשרות שאם יורשע הנאשם לא יהיה מנוס מפיטוריו (נע/1). אכן, אין מדובר בהודעה קטגורית לפיה מיד לאחר הרשעתו יפוטר נאשם 1, עם זאת, בשל אופי החברה, מעמדה הציבורי, קהל לקוחותיה המוצהר ואופי תפקידו של נאשם 1, יש בהודעה האמורה כדי להצביע בלשון פורמלית ומנומסת על נזק קונקרטי מוחשי וברור שדרגת וודאותו גבוהה מאד והוא אינו ספקולטיבי.

בעניינו של נאשם 2, בשורה של מסמכים מחברת קשת ומיועץ המס המייצג את נאשם 2, הוברר כי כל עיסוקו והכנסתו של נאשם 2 הם מעבודות שמבצע כקבלן משנה עבור חברת קשת, וכי מרבית חברות הבניה העובדות עם חברת קשת לא מקבלות לעבודה קבלן עם הרשעה בשל ייקור עלויות הביטוח של הפרויקט, ולפיכך אם יורשע נאשם 2 עתידות עבודתו ופרנסתו להפגע באופן משמעותי. מדובר, אם כך, בנזק קונקרטי מוכח ביחס לחלק הארי של הכנסתו של נאשם 2, הכנסה שאינה גבוהה גם כך.

לכך אני מוסיפה את העובדה ששני הנאשמים הם אנשים נורמטיביים בכל מישורי החיים, נטלו אחריות מלאה על מעשיהם, הביעו חרטה כנה, גילו אמפתיה כלפי הנפגע והפקידו סכום פיצוי שהוסכם בין הצדדים עובר לטיעונים לעונש. שני הנאשמים דיווחו על הפקת לקחים והקפדה יתרה למניעת הישנות המעשים. שני הנאשמים ללא עבר פלילי וזוהי להם מעורבות יחידה בפלילים. אין בעניינם תיקים פתוחים כלשהם. שני הנאשמים בסוף שנות הארבעים לחייהם, נאשם 2, עלה לישראל בשנת 2002, ומגלה מאמצי תפקוד למרות קשיי שפה משמעותיים. נאשם 1 נדרש לטיפול נפשי בשל הארוע. שירות המבחן המליץ ביחס לשני הנאשמים להמנע מהרשעה. נתונים אלה כשלעצמם אין בהם כדי להצדיק המנעות מהרשעה, אך בהשתלבם בפגיעה התעסוקתית הם תומכים במסקנה של המנעות מהרשעה.

טרם סיום אעיר שתי הערות: ראשית, במידת מה אני מתחשבת בכך שלא ננקטו הליכים נגד מעורבים אפשריים נוספים, דוגמת הגורם שהתקין את המעקה הזמני. שנית, בהחלטתי לקחתי בחשבון את העובדה שאין בהמנעות מהרשעה כדי לפגוע בנפגע, ובהליך האזרחי שמנהל הנפגע, שכן ההוראות בדבר כוחו הראייתי של פסק דין פלילי בהליך אזרחי, חלות גם מקום שבית המשפט קובע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו אולם נמנע מהרשעתו (י. קדמי, "על הראיות" חלק שלישי, (מהד' משולבת ומעודכנת) תש"ע - 2009, בעמ' 1556-1557).

לאור המקובץ, אני נמנעת מהרשעת הנאשמים. אני סבורה כי יש מקום להטיל על הנאשמים צו של"צ בהיקף ניכר מן ההיקף עליו המליץ שירות המבחן.

לפיכך, אני מורה כדלקמן:

1. פיצוי מוסכם בסך 10,000 ₪ שהופקד על ידי כל אחד מהנאשמים לטובת הנפגע ע.ת. 4, בהתאם להסכמה עם המאשימה, יועבר לנפגע.

2. הנאשמים יחתמו על התחייבות בסך 25,000 ₪ להמנע במשך שנה מהיום מביצוע עבירת רשלנות בעבודה. לא יחתמו יאסרו לתקופה של 50 יום.

3. ניתן בזאת צו של"צ בהיקף של 350 שעות לביצוע תוך שנה ממועד אישורו לכל אחד מהנאשמים. שירות המבחן ימציא לביהמ"ש תכנית של"צ לאישור בעניין נאשם 1 עד ליום 5.8.15. תז"פ 6.8.15.

נאשם 2 יבצע את השל"צ בעירית חדרה מנהלת גבעת אולגה.

הובהרה לנאשמים סמכות ביהמ"ש להרשיעם ולגזור את דינם ככל שלא ימלאו אחר תנאי השל"צ.

4. צו כללי למוצגים לשיקול דעת המאשימה. קלסר הדרכות בטיחות יוחזר לחברת סיון.

זכות ערעור לבית-המשפט מחוזי תוך 45 יום.

המזכירות תשלח עותק מההחלטה לשמ"ב.

ניתנה והודעה היום כ"ז תמוז תשע"ה, 14/07/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לאור הודעת המאשימה, אני מורה כי הנאשמים לא יחלו בתכנית השל"צ עד ליום 6.9.2015, ו/או עד קבלת החלטה אחרת מביהמ"ש, וזאת על מנת לאפשר למאשימה לשקול הגשת ערעור.

בנסיבות אלה, מניין השנה יחל להימנות מיום 6.9.2015.

ניתנה והודעה היום כ"ז תמוז תשע"ה, 14/07/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי , שופטת